
МЕТОДИЧНІ ВКАЗІВКИ

щодо складання рахунку

розподілу первинного доходу

1. Передмова

Перехід до ринкової економіки та впровадження міжнародних принципів обліку та звітності у вітчизняну практику обумовили необхідність удосконалення методики розрахунку показників для складання рахунку розподілу первинного доходу.

Метою цих Методичних вказівок є, насамперед, здійснення оцінки обсягу та складу валового національного доходу країни. Крім того, розробка рахунку розподілу первинного доходу надає можливість проаналізувати його структуру для суб'єктів економіки, зокрема визначити вид доходу (пов'язаного з виробництвом або володінням активами), який є основним джерелом фінансування діяльності певного інституційного сектору економіки.

2. Загальні положення

Методика складання рахунку розподілу первинного доходу базується на методологічних принципах міжнародного стандарту Системи національних рахунків (СНР), прийнятого у 1993 році Комісією Європейських співтовариств, Міжнародним валютним фондом, Організацією економічного співробітництва та розвитку, Організацією Об'єднаних Націй та Світовим банком. В той же час при побудові цього рахунку враховуються особливості законодавчої і нормативної бази країни, а також специфіка первинної звітності суб'єктів її економічної діяльності.

Рахунок розподілу первинного доходу є другою складовою частиною рахунків первинного розподілу доходу, який показує розподіл первинного доходу, одержаного резидентами від виробничої діяльності або володіння активами, між інституційними одиницями або секторами. Якщо в рахунку утворення доходу показується виплата первинного доходу виробниками-резидентами учасникам виробництва (крім доходу від власності), то у рахунку розподілу первинного доходу відображаються подальші процеси, які відносяться до первинного розподілу доходу – одержання первинного доходу учасниками виробництва (резидентами), а також одержання та виплата ними доходу від власності. Таким чином, первинний дохід, який реєструється в цьому рахунку, охоплює первинний дохід, одержаний резидентами як в результаті участі у виробництві валового внутрішнього продукту (ВВП) певної країни, так і в результаті прямої або побічної участі у виробництві ВВП інших країн. З другого боку, первинний дохід нерезидентів від прямої або побічної участі у виробництві ВВП певної країни не підлягає відображенню в даному рахунку, а показується у рахунку первинного доходу та поточних трансфертів інших країн світу.

Рахунок розподілу первинного доходу характеризує, насамперед, діяльність інституційних секторів – резидентів, які виступають не виробниками, а одержувачами первинного доходу, і тому складається для інституційних секторів та по економіці в цілому (Додаток 1).

В ресурсній частині рахунку показуються первинні доходи, які надходять резидентам від резидентів та від інших країн світу, а також коригування на оплату послуг фінансових посередників.

У витратній частині рахунку розподілу первинного доходу відображаються доходи від власності, які виплачуються резидентами резидентам та іншим країнам світу, і балансуюча стаття для інституційних секторів – валове сальдо первинних доходів, а для економіки в цілому – валовий національний дохід.

Для складання рахунку розподілу первинного доходу використовуються дані статистичної та фінансової звітності підприємств, фінансових установ, бюджетних і громадських організацій, Пенсійного фонду, фондів соціального страхування тощо.

3. Структура рахунку розподілу первинного доходу

Основними видами первинного доходу є доходи від виробництва та доходи від власності.

Доходи від виробництва – це доходи, які одержують інституційні одиниці-резиденти в результаті безпосередньої участі у процесі виробництва у вигляді оплати праці, прибутку або змішаного доходу, а також доходи держави від оподаткування виробництва та імпорту.

Доходи від виробництва, які одержують резиденти, визначаються за такою схемою:

доходи від виробництва, які виплачуються виробниками-резидентами усім учасникам виробництва – резидентам та нерезидентам (рахунок утворення доходу для секторів внутрішньої економіки, розділ “Використання”);

мінус доходи від виробництва, які виплачуються виробниками-резидентами нерезидентам (рахунок розподілу первинного доходу та поточних трансфертів для іншого світу, розділ “Ресурси”);

плюс доходи від виробництва, які одержують резиденти від нерезидентів (рахунок розподілу первинного доходу та поточних трансфертів для іншого світу, розділ “Використання”).

Доходи від виробництва, які одержують резиденти, показуються в ресурсах рахунку розподілу первинного доходу по відповідних секторах-одержувачах:

- оплата праці найманих працівників і змішані доходи – в секторі домашніх господарств;
- прибуток (змішаний дохід) – у всіх секторах;
- податки на виробництво та імпорт – в секторі загального державного управління;
- субсидії на виробництво та імпорт – в секторі загального державного управління як від’ємна величина, яка зменшує ресурси цього сектору.

Доходи від власності – це первинні доходи, які одержують власники фінансових активів і матеріальних невикористаних активів (землі, запасів корисних копалин тощо) від надання їх у користування іншим інституційним одиницям. Вони включають:

- проценти, дивіденди та аналогічні доходи, які одержують власники фінансових активів;
- ренту, яку одержують власники землі, надр та інших матеріальних невикористаних активів від здачі їх в оренду іншим інституційним одиницям.

До доходів від власності не відносяться:

- орендна плата за користування використаними активами (будівлями, спорудами, машинами та обладнанням), яка розглядається як оплата послуг і враховується в проміжному або кінцевому споживанні;
- плата за нематеріальні невикористані активи (патенти, ліцензії, ноу-хау тощо), що відображається в рахунку інших змін в обсязі активів.

В рахунку розподілу первинного доходу доходи від власності повинні

визначатися на підставі нарахованих сум, тобто таких, що підлягають сплаті позичальником кредитору за звітний період.

Доходи від власності, які одержують або сплачують інституційні одиниці, відображаються в рахунках розподілу первинного доходу таким чином.

В рахунку розподілу первинного доходу на рівні економіки в цілому показується тільки розподіл доходів від власності між внутрішньою економікою та іншим світом: доходи від власності, одержані від іншого світу, і доходи від власності, передані іншому світу.

В рахунку розподілу первинного доходу за інституційними секторами показуються доходи від власності, одержані одними секторами внутрішньої економіки від інших секторів-резидентів та від іншого світу, і доходи від власності, передані інституційними секторами внутрішньої економіки іншим секторам-резидентам та іншому світу. Сальдо одержаних та переданих доходів від власності як сума відповідних операцій усіх інституційних секторів внутрішньої економіки повинно дорівнювати сальдо доходів від власності, одержаних від іншого світу і переданих йому, в рахунку розподілу первинного доходу для економіки в цілому. Крім того, воно повинно дорівнювати по величині (але з протилежним знаком) сальдо доходів від власності, одержаних іншим світом і переданих ним, в рахунку первинного доходу та поточних трансфертів іншого світу.

В рахунку розподілу первинного доходу, як і в рахунках виробництва та утворення доходу, відображається коригування на оплату послуг фінансових посередників. Це коригування здійснюється у зв'язку з тим, що оплата послуг фінансових посередників не розподіляється між користувачами, а враховується як проміжне споживання умовної одиниці.

У графі "Оплата послуг фінансових посередників" по рядку "Валовий прибуток, змішаний дохід" показується величина цих послуг з від'ємним знаком, яка переноситься із рахунку утворення доходу. У тій же графі по рядку "Коригування на оплату послуг фінансових посередників" ця ж величина показується з позитивним знаком. У тому ж рядку, але в графі "Фінансові корпорації" ця величина показується знову з від'ємним знаком, зменшуючи тим самим ресурси цього сектору. В підсумку ці дані погашають один одного.

Балансуюча стаття рахунку розподілу первинного доходу – сальдо первинного доходу – визначається як різниця між всіма первинними доходами, які одержує і сплачує інституційна одиниця або сектор. На рівні економіки в цілому ця стаття називається валовим національним доходом (ВНД). ВНД – це сума сальдо первинного доходу, одержаного інституційними одиницями-резидентами, з урахуванням сальдо первинного доходу, одержаного від іншого світу. ВНД відрізняється від валового внутрішнього продукту на величину первинного доходу, одержаного від нерезидентів, за виключенням первинного доходу, переданого нерезидентам. Різниця між сумою первинного доходу, одержаного від нерезидентів і переданого їм, являє собою сальдо первинного доходу, одержаного від іншого світу.

Сальдо первинного доходу, що визначено на чистій основі, тобто без урахування споживання основного капіталу, – це чистий національний дохід.

Сальдо первинного доходу складається по інституційних секторах неоднаково, оскільки кожний сектор одержує різні види первинного доходу:

- для секторів нефінансових та фінансових корпорацій визначається як сума прибутку і різниці між одержаними і сплаченими доходами від власності;

- для сектору загального державного управління складається з податків (без урахування субсидій) на виробництво та імпорт і різниці між одержаними та сплаченими доходами від власності. До нього може входити також сума прибутку некорпоративних підприємств, що належать державі.

- для сектору домашніх господарств включає оплату праці найманих працівників, змішаний дохід і різницю між одержаними та сплаченими доходами від власності;

- для сектору некомерційних організацій, що обслуговують домашні господарства, розраховується як різниця між одержаними і сплаченими доходами від власності, а також прибутку некорпоративних підприємств, які належать до цього сектору.

Далі буде розглянуто лише класифікація та порядок розрахунку доходів від власності, оскільки складові доходів від виробництва відображені в Методичних рекомендаціях щодо розрахунку валового внутрішнього продукту виробничим методом та за доходами.

4. Класифікація та порядок розрахунку доходів від власності (D.4)

Доход від власності включає такі його види, які одержують або сплачують інституційні одиниці у зв'язку з наданням у користування фінансових і матеріальних невикористаних активів (Додаток 2).

Проценти (D.41)

Проценти – це форма доходу від власності, який одержують власники таких фінансових активів, як депозити, цінні папери (крім акцій), кредити, інша дебіторська заборгованість. В результаті надання цих фінансових активів їх власниками іншим інституційним одиницям у останніх виникають фінансові зобов'язання по виплаті боргу та сплаті процентів.

Залежно від умов контракту по наданих фінансових активах проценти можуть стягуватися по-різному, наприклад, одночасно з погашенням боргу або у вигляді регулярних платежів протягом будь-якого періоду. Незалежно від цих умов за правилами СНР в рахунку розподілу первинного доходу проценти повинні відображатися на основі нарахованих в звітному періоді сум до одержання або сплати. Ці суми можуть визначатися шляхом розподілу загальної величини процентів, які підлягають сплаті по даному боргу за весь період його існування.

На практиці в зв'язку з відсутністю інформації про суми нарахувань по процентах використовуються наявні дані про фактично одержані і сплачені

проценти. Джерелом даних є Звіт про фінансові результати Національного банку України, Зведений звіт про прибутки та збитки банків України, звіти про виконання Державного і місцевих бюджетів України, звіти про виконання бюджету Пенсійного фонду України та фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, ф.№1-пф “Звіт про фінансову діяльність позабюджетного фонду”, “Звіт про доходи та витрати страховика” страхових компаній України, Платіжний баланс України.

Розподілений дохід корпорацій (D.42)

Розподілений дохід корпорацій (підприємств) включає дивіденди і вилучення з доходів квазікорпорацій.

Дивіденди – форма доходу від власності, на одержання якого акціонери отримують право в результаті надання коштів у розпорядження корпорацій, колективними власниками яких вони є. Мобілізація коштів здійснюється корпораціями шляхом випуску акцій, що забезпечують участь у їхньому акціонерному капіталі. Такі акції дають їх власникам право як на розподілений прибуток, так і на залишкову вартість активів корпорації у випадку її ліквідації.

Для розрахунку дивідендів використовуються дані звітів підприємств і організацій-платників або звіти про доходи одержувачів: звіти про виконання Державного і місцевих бюджетів України, ф. №1-пв “Звіт з праці”, Зведений звіт про прибутки та збитки банків України, Платіжний баланс України.

Власник некорпоративного підприємства (квазікорпорації) може вилучати частину доходу або весь дохід, одержаний цим підприємством. Вилучення доходів квазікорпорацій являє собою форму доходу від власності, який одержує власник підприємства в результаті вкладання в нього коштів, і є аналогом розподілу доходу корпорацій через дивіденди. Зазначене вилучення відображається як трансферт доходу, який передається з рахунку підприємства на рахунок власника.

До вилучення доходу власником некорпоративного підприємства не відносяться:

- податки на прибуток та інші податки, які сплачуються цим підприємством. Вони трактуються також, як і аналогічні податки, що сплачуються корпоративними підприємствами. До вилучення доходу відносяться лише додаткові платежі з прибутку (доходу), які визначаються власником підприємства, наприклад, вилучення залишку прибутку;

- вилучення коштів, які надійшли від продажу або користування активами (основного капіталу, запасів матеріальних оборотних коштів, землі та інших невироблених активів), а також вилучення заощаджень або інших резервів, наприклад, амортизаційних відрахувань (відображаються як вилучення капіталу).

У ролі власників некорпоративних підприємств, як правило, виступають держава, домашні господарства і некомерційні організації, що обслуговують домашні господарства. Вилучення доходу власником підприємства відображається як передача доходу від сектору нефінансових корпорацій

секторам загального державного управління, домашніх господарств та некомерційних організацій, що обслуговують домашні господарства.

Джерелами даних про вилучення доходу підприємств можуть бути звіти підприємств-платників, а також звіти про доходи одержувачів: про виконання Державного і місцевих бюджетів України.

Реінвестовані доходи за прямими іноземними інвестиціями (D.43)

Реінвестовані доходи за прямими іноземними інвестиціями являють собою нерозподілений дохід підприємств прямого іноземного інвестування. До таких підприємств відносяться:

- відділи іноземних корпорацій або некорпоративних підприємств у певній країні;
- такі, в яких є, принаймні, один іноземний інвестор, який володіє часткою капіталу, що дозволяє ефективно впливати на управління підприємством (корпорацією).

Нерозподілений дохід підприємств прямого іноземного інвестування – це частка доходу, яка не стягується інвестором, а додається до капіталу підприємства. Однак в СНР вона умовно показується спочатку як виплата доходу від власності прямому іноземному інвестору, а потім як надходження, які реінвестуються від нього. Виплата резидентами цього виду доходу від власності відображається в рахунках розподілу первинного доходу для секторів внутрішньої економіки і в рахунках первинного доходу та поточних трансфертів іншого світу. Зростання капіталу підприємств за рахунок цього доходу відображається у фінансовому рахунку секторів внутрішньої економіки та іншого світу.

Нерозподілений дохід підприємств прямого іноземного інвестування визначається як сума прибутку цих підприємств, доходів від власності та одержаних поточних трансфертів за виключенням виплати доходів від власності та поточних трансфертів.

Якщо підприємство є відділком іноземної корпорації або некорпоративного підприємства, то до надходжень, які реінвестуються, відноситься весь нерозподілений дохід. Якщо іноземному інвестору належить лише частина капіталу підприємства, то в надходження, які реінвестуються, включається тільки частина нерозподіленого доходу, пропорційна пайовій участі іноземного інвестора у капіталі підприємства.

Джерелом даних для визначення надходжень, які реінвестуються від прямого іноземного інвестування, є Платіжний баланс.

Доход від власності, що належить власникам страхових полісів (D.44)

Доход від власності, що належить власникам страхових полісів, становить чистий дохід від інвестування страхових технічних резервів у цінні папери, землю або інші активи.

Страхові установи, як фінансові посередники, беруть участь у фінансових операціях двох типів. З одного боку, вони перерозподіляють

тимчасово вільні кошти власників страхових полісів, приймаючи на себе зобов'язання по виплаті страхових відшкодувань при настанні певних подій. На цій основі вони формують страхові резерви. З другого боку, вони інвестують кошти страхових резервів з метою одержання доходів від власності або доходів від збільшення вартості активів в результаті підвищення їх ринкових цін.

Попередні виплати премій становлять частину страхових премій, які підлягають сплаті страхувальникам у звітному періоді для покриття ризиків у наступному періоді. Оскільки період страхування не співпадає із звітним періодом, то частина страхових премій, які підлягають сплаті протягом звітного періоду, призначена для покриття ризиків в наступному періоді. Ці попередні виплати премій вважаються активами власників страхових полісів та зобов'язаннями страхових установ і враховуються у складі страхових технічних резервів. Операції між страховими установами і власниками страхових полісів відображаються в рахунках у розмірі страхових премій, сплачених у звітному або попередньому періодах і призначених для покриття ризиків у наступному періоді.

Незважаючи на те, що страхові технічні резерви утримуються страховими установами, такі резерви використовуються в інтересах власників полісів, або бенефіціаріїв (одержувачів коштів по страховому полісу) у випадку наявності резервів на покриття неврегульованих вимог. Тому технічні резерви вважаються активами власників страхових полісів та пасивами страхових установ. У зв'язку з цим і доход від інвестування страхових технічних резервів розглядається як доход від власності, який відноситься до власників страхових полісів, а не страхових установ, а потім як реінвестування цих доходів у страхові установи і збільшення їх страхових технічних резервів. В рахунку розподілу первинного доходу для сектору фінансових корпорацій він показується як виплачений доход від власності, для інших секторів – як одержаний. У фінансовому рахунку реєструється зміна страхових технічних резервів.

Розподіл чистих доходів від інвестування страхових технічних резервів між секторами здійснюється пропорційно страховим преміям, що сплачені інституційними секторами економіки.

Джерелом даних про доход, одержаний від інвестування страхових технічних резервів, є “Звіт про доходи та витрати страховика” акціонерних страхових компаній.

Недержавні пенсійні фонди складаються з резервів, що належать фондам, які засновані роботодавцями, або працівниками, або спільно, та призначені для виплати пенсій працівникам після їх виходу на пенсію. Ці резерви, як і резерви по страхуванню життя, та доходи, що одержуються від інвестування цих резервів у фінансові активи, землю чи будинки, вважаються активами домашніх господарств, що мають право на одержання пенсій у поточному чи майбутніх періодах, і пасивами інституційних одиниць, які керують цими фондами. Тому інвестиційні доходи, одержувані недержавними пенсійними фондами, відображаються як такі, що підлягають сплаті цими фондами домашнім господарствам (власникам страхових

полісів), у рахунку первинного розподілу доходу по категорії доходів від власності. Вважається, що потім домашні господарства виплачують таку ж суму цим фондам як додаткові премії або внески, що враховується в рахунку вторинного розподілу доходу.

Рента (D.45)

Рента – це дохід від власності, який сплачують орендатори власникам матеріальних невикористаних активів (землі і надр) за право використання цих активів протягом певного періоду.

Рента включає земельну ренту і ренту за надра.

Земельна рента – це дохід від власності, який одержують землевласники від орендатора за право тимчасового користування землею і розташованими на ній водоймищами.

Рента за землю не включає:

- податки на землю, будівлі і споруди, які сплачують власники або орендатори цих активів (вони розглядаються як інші податки на виробництво або як поточні податки на доходи і майно);

- орендну плату за вироблені активи (будівлі, споруди, машини і устаткування); вона розглядається як оплата послуг і враховується у проміжному споживанні або у кінцевому споживанні;

- витрати, пов'язані з передачею права на володіння землею (відносяться до валового нагромадження основного капіталу);

- капітальні витрати на поліпшення земель, включаючи роботи по розчищенню землі та меліорації, підготовчі роботи по насадженню лісів та садів тощо (відносяться до валового нагромадження основного капіталу).

Порядок і термін сплати орендарями земельної ренти визначаються договором або контрактом про оренду землі.

Коли орендар здійснює платіж землевласнику за оренду землі одночасно зі сплатою земельного податку, податку на будівлі, споруди та іншими платежами, останні повинні бути по можливості відокремлені. У цьому випадку у складі доходів від власності показується “чиста” земельна рента.

Коли орендар орендує землю та будь-які споруди, що розташовані на ній, за умови одного договору або контракту, де передбачається лише загальна сума платежу за земельну ренту і орендної плати за будівлі і споруди, остання повинна бути відокремлена від земельної ренти. Коли немає можливості їх розподілити, то рекомендується розглядати усю суму платежу як земельну ренту, якщо передбачається, що вартість землі перевищує вартість будівель, які знаходяться на ній, в протилежному випадку – як орендну плату за будівлі та споруди.

Земельна рента може встановлюватись як у грошовій, так і у натуральній формі. При оренді земель, які знаходяться у державній або муніципальній власності, відповідні органи державної влади встановлюють базові розміри орендної плати по видах використання землі і категоріях орендарів.

Земельна рента визначається на основі даних спостережень статистики сільського господарства.

Рента за надра – це дохід від власності, який одержують власники надр від їх користувачів за право користування ділянкою надр у визначених межах протягом встановленого терміну.

Рента за надра включає такі платежі юридичних осіб–суб'єктів господарювання до бюджету:

- платежі за спеціальне використання лісових ресурсів та користування земельними ділянками лісового фонду;
- платежі за спеціальне використання водних ресурсів та платежі за користування водами для потреб гідроенергетики і водного транспорту;
- платежі за користування надрами;
- платежі за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок Державного бюджету;
- плата за нафту, що видобувається в Україні;
- плата за природний газ, що видобувається в Україні;
- платежі за використання радіочастотного ресурсу тощо.

При визначенні ренти за надра належить розрізняти ренту та інші платежі, які здійснюють підприємства при користуванні надрами. Останні відносяться до інших показників СНР. Рента за надра не включає:

- платежі підприємств до бюджету, які розглядаються як інші податки на виробництво: за право будівництва та експлуатації підземних споруд, не пов'язаних з видобутком корисних копалин; на відтворення мінерально-сировинної бази; за право на використання відходів гірничодобувних та переробних виробництв; за видачу ліцензій на право користування надрами;
- акцизні збори за газ, нафту, вугілля (відносяться до податків на продукти);
- орендну плату за експлуатацію підземних приміщень (розглядається як оплата послуг і відноситься до проміжного споживання орендатора);
- витрати на геологорозвідувальні та бурові роботи та інші витрати, пов'язані з розвідкою родовищ нафти та природного газу та інших корисних копалин (відносяться до валового нагромадження основного капіталу).

Рента за надра може стягуватися у формі грошових платежів, частини обсягу видобутої мінеральної сировини або іншої виробленої користувачем продукції, виконання робіт або надання послуг, зарахування сум наступних платежів до бюджетів різних рівнів, пайового вкладу у статутний фонд гірничого підприємства, який створюється.

Для визначення ренти використовується інформація звітів про виконання Державного та місцевих бюджетів України.

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Держкомстату України
від 08.11.2004 №609

Рахунок розподілу первинного доходу

(у фактичних цінах; млн.грн.)

	Код рядка	Нефінан- сові корпо- рації	Фінан- сові корпо- рації	Сектор загального державного управління	Домашні господа- рства	Некомер- ційні орга- нізації, що обслу- говують домашні госпо- дарства	Оплата послуг фінансо- вих посере- дників	Вся економіка (гр.1+гр.2+ гр.3+гр.4+ гр.5-гр.6)
A	B	1	2	3	4	5	6	7

Р е с у р с иВаловий прибуток, змішаний
доход

01 x x x x x x

Оплата праці найманих
працівників

02 x

Податки на виробництво та
імпорт (ряд.04+ряд.05)
в тому числі:

03

податки на продукти

04 x

інші податки, пов'язані з
виробництвом

05 x

Субсидії на виробництво та
імпорт (ряд.07+ряд.08)
в тому числі:

06

субсидії на продукти

07 x

інші субсидії, пов'язані з
виробництвом

08 x

Доход від власності,
одержаний від
(ряд.10+ряд.11):

09

секторів внутрішньої
економіки

10 x x x x x

іншого світу

11 x x x x x

Коригування на оплату послуг
фінансових посередників

12 x x

В с ь о г о(ряд.01+ряд.02+ряд.03-
ряд.06+ряд.09-ряд.12)

13

ВикористанняДоход від власності,
сплачений (ряд.15+ряд.16):

14

секторам внутрішньої
економіки

15 x x x x x

іншому світу

16 x x x x x

Валове сальдо первинних
доходів* (ряд.13-ряд.14)

17

В с ь о г о (ряд.14+ряд.17)

18

Споживання основного
капіталу

19 x x x x x

Чисте сальдо первинних
доходів* (ряд.17-ряд.19)

20

* для економіки в цілому – валовий/чистий національний доход

Розподіл доходів від власності за видами та інституційними секторами економіки

		(у фактичних цінах, млн.грн.)					
		Нефінансові корпорації	Фінансові корпорації	Сектор загального державного управління	Домашні господарства	Некомерційні організації, що обслуговують домашні господарства	Інший світ
Одержано:							
D.4	Доход від власності						
D.41	Проценти	x	x	x	x	x	x
D.42	Розподілений доход корпорацій						
D.421	Дивіденди	x	x	x	x		x
D.422	Вилучення доходів квазікорпорацій			x			
D.43	Реінвестовані доходи за прямими іноземними інвестиціями						x
D.44	Доход від власності, що належить власникам страхових полісів				x		
D.45	Рента			x	x		
Сплачено:							
D.4	Доход від власності						
D.41	Проценти	x	x	x	x		x
D.42	Розподілений доход корпорацій						
D.421	Дивіденди	x	x	x			x
D.422	Вилучення доходів квазікорпорацій		x				
D.43	Реінвестовані доходи за прямими іноземними інвестиціями	x					
D.44	Доход від власності, що належить власникам страхових полісів		x				
D.45	Рента	x					

ЛІТЕРАТУРА

1. Методологические положения по статистике. Вып.1, Госкомстата России.– М., 1996 г. – 674 с.
2. Система национальных счетов. Комиссия Европейских сообществ, МВФ, ОЭСР, ООН, Всемирный банк, 1993. – Брюссель/Люксембург, Вашингтон, О.К., Нью-Йорк, Париж. – 1998.
3. European System of Accounts (ESA 1995). Eurostat.